

Jezelf opnieuw uitvinden.

De dood splijt de tijd in tweeën in een voor en na.

De dood spleet mij in tweeën.

Ik was er wel maar ik was er niet.

In de spiegel keek, op mijn mondhoeken na, hetzelfde gezicht van gister mij nog aan.

Ik was het niet. Ik was het wel.

Ik splitste op in een binnen en buiten kant, in een normaal en abnormaal, in overmand door verdriet en fier rechtop, in nachten klaar wakker en dagen slepend moe, in een verstilde hoe moet het nou paniek en een luid controlerende dwingeland.

In mij schreeuwde het en was het tegelijkertijd muisstil.

Alles leek in uiterste aanwezig. Grote kappitalen in onzichtbare inkt gekrabbeld.

Op de één of andere manier was ik wie ik altijd was maar dan enorm uitvergroot. Waar ik goed in was leek nog beter en nadrukkelijker aanwezig. Wat niet zo mijn belangstelling had, of talent was, kwam er nu helemaal karig vanaf.

Ik was een ondefinieerbaar deel van mezelf kwijt. Ik snapte niet waar dat deel gebleven was. De enige verklaring die ik kon vinden was dat dat deel van mij achter Peter, mijn dode man, aangegaan was.

Ik vond dat wel een troostrijke verklaring. De dood had niet gewonnen. Hij had ons niet helemaal kunnen scheiden. Peter kon niet hier blijven maar ik kon kennelijk wel met hem meegaan.

Misschien is dat echt zo en misschien niet. Het maakt niet uit want de feiten zijn dat het deel wat hier op aarde achtergebleven is, hier verder leven moet.

Aanvankelijk was dat een kwestie van overleven maar op den duur heeft het weer WILLEN LEVEN de overhand genomen.

Ik wil HET LEVEN leven en dat blijkt te betekenen inclusief verlies en verdriet. Dat vond ik niet zo een fijne ontdekking.

Misschien als je de bocht naar weer gaan leven genomen hebt dat je het herkent. Stiekem wil ik alleen de lusten van het leven, niet de lasten. Ik heb mijn portie gehad, dank u wel, sla mij maar over.

De eerste keer dat iemand tegen mij zei dat ik mijn verdriet moest omarmen dacht ik dat die persoon helemaal van het padje af was. Nog steeds neem ik liever een paracetamol bij hoofdpijn dan dat ik mijn hoofdpijn omarm en toch begrijp ik nu wel wat omarmen betekent.

Mijn verdriet, angst of wat ik maar als naar ervaar buitensluiten zorgt er voor dat ik splijt, dat ik geen geheel ben. Maar ik besta uit alles.

Ik besta uit mijn verlies en de wond die dat opgeleverd heeft.

Ik besta uit de angst weer te verliezen of pijn te hebben. Ik besta uit de typische mijn-manier van mezelf overeind houden, controholic, lekker eten, drinken, (on)gezellig druk zijn, hangen etc. Ik besta uit al mijn kwaliteiten, talenten en levenslust. Ik besta uit een zonnetje!

Dat alles bij elkaar en nog meer, dat ben ik.

Ik ben een geheel. Ik ben Heel inclusief dat wat kapot is.

Ik heb mezelf en het leven opnieuw moeten uitvinden.

Ik heb me in dat proces niet zo geholpen gevoeld door bladen als Happinezzz of andere hoe gelukkig te worden/zijn tendensen. Ik vond al te veel onbevangen gelukkig leven om me heen lastig. Gelukkig zijn als de norm of doel gaf mij het gevoel dat gelukkig zijn goed is en ongelukkig zijn niet. Ongelukkig zijn is ook goed, ik doe niks verkeerd als ik niet gelukkig ben. Het is prima en naar, dat zeker.

Ik heb uitgevonden dat voor mij LEVEN betekent, gelukkig zijn met open armen ontvangen en ongelukkig zijn met twee armen omhelzen.

Ik wens jou en mezelf dat we leren surfen op de golven van geluk en ongeluk.

Op mijn surfplank staat als reminder: HEEL IS INCLUSIEF KAPOT

en als aanmoediging: YOU GO GIRL!... op naar wat we allemaal nog meer gaan ontdekken.

Op welke golf je ook zit als je dit leest mijn hart gaat naar je uit... en ik ben benieuwd wat er op jouw surfplank staat of komt te staan. Alle goeds!

Esther

Mei, 2014